

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2392/2019
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Миловановић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за стамбене услуге „Бор“ са седиштем у Бору, чији је пуномоћник Драган Бајиновић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2923/2017 од 21.03.2019. године, у седници одржаној 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2923/2017 од 21.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П1 220/16 од 10.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиле којим је тражила да се поништи, као неправилно и незаконито решење туженог о отказу уговора о раду, под бројем од 15.09.2016. године и да се туженом наложи да је врати на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка плати 88.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2923/2017 од 21.03.2019. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом туженог указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињену пред другостепеним судом, а због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, ревизија се не може изјавити на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на пословима референта за Решењем туженог од 15.09.2016. године, тужили је отказан уговор о раду, због теже повреде радне обавезе прописане чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 91. став 1. тач. 2. и 3. Колективног уговора код туженог и члана 14. став 1. тачка 4. уговора о раду, са образложењем да тужила није поштовала радну дисциплину и да је њено понашање такво да не може да настави рад код туженог, јер је 28.03.2016. године употребила цигарете у службеној просторији туженог, а затим, неугашен или недовољно угашен опушак од цигарете бацила у канту за ђубре, у истој просторији, што је изазвало паљење садржине те канте, чије је дно услед тога пробијено, задимљеност предметне просторије и смрад паљевине у главном ходнику зграде где је тужени смештен, без обзира што је прозор у овој канцеларији био отворен, чиме је извршила тежу повреду радне обавезе својом кривицом, а које повреде су прописане напред наведеним одредбама и да је тиме прекршила и одредбу о забрани пушења, прописану Законом о заштити становника о изложености дуванском диму. Тужили је благовремено уручено упозорење на постојање отказног разлога, на које се тужила изјаснила. Прибављено је и мишљење Синдиката „Независност“, чији је тужила члан, и које је тужени имао у виду приликом доношења спорног решења. Тужили је решењем туженог број ... од 12.01.2012. године, као референту за дозволе евиденције и осигурање стамбеног фонда код туженог изречена мера којом јој се умањује зарада за месец октобар 2012. године за 10%, будући да је у два наврата, и поред упозорења директора, затечена у кршењу Наредбе о забрани пушења у пословним просторијама туженог. У канцеларији, где је тужила радила налази се стамбена архива за град Бор. Тужила је 28.03.2016. године, пред крај радног времена, у просторијама туженог, а у свом радном простору, затечена од стране директора са запаљеном цигаретом, иако је било забрањено пушење, и услед тога што је недовољно угашен опушак убацила у корпу за отпатке исти је изазвао паљење садржаја корпе за отпатке, због чега су се мирис паљевине и дима осећали у ходнику, између првог и другог спрата и на другом спрату, на коме се налази канцеларија директора, где је он, полазећи кући осетио мирис паљевине, а што је осетио и његов посетилац, некадашњи колега. Тужила је након тог догађаја поднела захтев за коришћење годишњег одмора, затим је била на боловању. Дисциплински поступак који је тим поводом вођен против тужиле окончан је доношењем решења о отказу уговора о раду. Решењем Инспектора рада за Борски округ од 08.11.2016. године одбијен је, као неоснован, захтев тужиле за одлагање извршења решења о отказу уговора о раду од 15.09.2016. године, до доношења правноснажне одлуке у овом спору.

По оцени Врховног касационог суда, код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили, као неоснован, захтев тужиле да се поништи као незаконито решење туженог којим је тужили отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да је врати на рад.

Чланом 179. ставом 3. тачком 8. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), прописано је да послодавац може запослени да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чланом 91. став 1. тач. 2. и 3. Колективног уговора о раду код туженог прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини тежу повреду радне обавезе утврђену уговором о раду и ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чланом 14. тачка 10. уговора о раду прописано је да се уговор о раду отказује ако запослени прекрши забрану пушења у складу са одредбама Закона о заштити становника од изложености дуванском диму и ако запослени прекрши забрану пушења у складу са одредбама закона и има последицу изрицања новчане казне од стране инспекцијског и прекршајног органа за одговорно лице и предузеће.

Имајући у виду напред цитиране одредбе Закона о раду, Колективног уговора о раду код туженог и уговора о раду, а код утврђеног да је тужила 28.03.2016. године, пред крај радног времена, у просторијама туженог, а у свом радном простору, где се налази и стамбена архива за град Бор, затечена од стране директора са запаљеном цигаретом, да је, услед тога што је недовољно угашен опушак који је био убачен у корпу за отпатке изазвао паљење садржаја корпе за отпатке, због чега су се дим и мирис паљевине осећали у ходнику, између првог и другог спрата и на другом спрату то је правилан закључак нижестепених судова да је спорно решење туженог законито, будући да је тужила и поред изричите забране запалила цигарету у пословном простору туженог. Осим тога, тужила је и раније кршила ову забрану, када јој решењем туженог од 12.01.2012. године изречена мера којом јој је умањена зарада за октобар 2012. године, за 10%, јер је у два наврата, и поред упозорења директора, затечена у кршењу Наредбе забране пушења у пословним просторијама. С обзиром да тужила на напред наведени начин није поштовала радну дисциплину, и да је њено понашање било такво да не може да настави рад код послодавца, то су правилно одлучили нижестепени судови, када су одбили, као неоснован захтев тужиле, којим је тражила да се поништи, као незаконито спорно решење туженог, правилном применом материјалног права, па су стога неосновани наводи ревизије да нижестепени судови нису правилно применили материјално право.

Неосновани су и наводи ревизије, да приликом доношења спорног решења туженог није испоштавана процедура прописана законом, будући да је процедура, коју је спровео тужени пре доношења спорног решења, спроведена у складу са Законом о раду, јер је спорно решење донето након што је тужени утврдио шта се десило и након што је тужилци доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се тужила изјаснила и након прибављеног мишљења синдиката, чији је тужила члан.

Осталим наводима ревизије понављају се наводи жалбе, који су правилно цењени од стране сругостепеног суда. Ревизијом се оспорава и правилност утврђеног

чињеничног стања, што је без утицаја, јер се ревизија према члану 407. став 2. ЗПП не може изјавити по овом основу.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић